

FOAIA DIECEZANĂ

Organul eparhiei ortodoxe române a Caransebeșului

..... APARE DUMINECA .....

Prețul abonamentului:	Manuscrisele nu se înapoiază și se adresează redacțiunii „Foaia Diecezană”; iar banii pentru abonamente și inserațiuni se trimit administrațiunii „TIPOGRAFIA și LIBRĂRIA DIECEZANĂ” în Caransebeș.	Prețul inserțiunilor:
Pe un an . . . . . 160 Lei		Pentru publicațiuni oficiale, concurse, edicte etc. publicate de 3 ori, dacă conțin până la 150 de cuvinte 120 Lei, până la 200 de cuvinte 180 Lei, de aci în sus 200 Lei
Pe jumătate de an . . . . . 80 „		
Pe un pătrar de an . . . . . 40 „		
Un număr . . . . . 3 Lei.		
Pentru străinătate pe un an . . . . . 260 Lei.		

Nr. 3780 E 1932.

Notă oficială.

Onorata preoțime parohială, care încă nu și-a achitat impozitele pe trimestrul al II-lea 1932, să îndatorează a-și-le achita fără amânare, înaintând Cassei diecezane — prin Oriciul protopresbiteral — chitanțele despre impozitele achitate.

Celor ce nu vor înainta recipisele, li-se va reține salarul ce se va lichida în viitor.

Caransebeș la 6 Iulie 1932.

Episcopul diecezan:

Dr. Iosif Tr. Badescu

Aviz!

Din considerare, că alegerile pentru Senat sunt fixate pe Mercuri, 20 Iulie a. c., Sărbătoarea Sfântului Proroc Ilie, se arată necesitatea, ca pelerinajul îndatinat a se face în această Sărbătoare la sfânta biserică dela „Izvorul Miron”, tractul protopresbiteral al Făgetului și la sfânta Mănăstire din „Valea Godinova” — „Izvor” — de pe teritoriul comunei Vasiova, tractul protopresbiteral al Bocșei, să se amâne pe Dumineca a doua, adică pe 31 Iulie 1932.

Această amânare, din considerare la alegeriile Senatoriale, e reclamată din motive ale liniștii și ordinii publice, ca nu cumva pelerinajul și aglomerarea poporului credincios la aceste sfinte locuri, să împiedece libera circulație a cetățenilor alegători și să ajungă eventual în conflict cu dispozițiile organelor administrative, luate pentru asigurarea ordinii și a liberei circulațiuni a alegătorilor.

Procesul bisericesc și juridic al Mântuitorului Nostru Iisus Christos.

De: Prof. C. Rudnean.

(Continuare)

Ev. Ioan ne descrie toate faptele amănunțite ce s'au întâmplat cu Iisus Christos: „Au adus pe Iisus dela Caiafa în localul de judecată; era dimineața. Ei n'au intrat ca să nu se spurce și să poată mânca Paștele” (Ioan 18, 28). Toți membrii sinedriului l-au urmat pe Iisus Christos pentru ca să-l impresioneze pe Pilat, faptul că ei n'au intrat în sala de judecată ne arată obiceiurile, scrupulozitatea monstruoasă, din care putem vedea influența periculoasă a învățaturii și a legislației jidovești.

Pilat a fost al cincilea guvernator roman, sau procurator al Iudeei și al Samariei — probabil se trăgea din gîntea Pontia. Istoricii îl caracterizează ca pe un caracter inflexibil de asprime și aroganță deosebită. Se purta rău cu Jidovii, nevoind să înțeleagă nici temperamentul lor național, nici sentimentul lor religios, el guverna după propria sa voie — dar era slab și nedecis, cu un cuvânt era *vulgar, egoist* fără conștiință și fără voință morală.

În fața acestui nou judecător — și în fața unui nou tribunal ajunse Mântuitorul Iisus Christos.

Pilat deci a eșit afară le ei, și le-a zis: „Ce pără aduceți împotriva omului acestuia?” (Ioan 18, 29). Pilat voia să vadă motivul pentru care Jidovii l-au adus la el pe Iisus Christos? Și de ce voiau să-l omoare? Ședințele judecătorești ale Romanilor erau publice, și de aceea ei nu puteau să-l judece, decât dacă motivele erau foarte bine întemeiate — dacă delictele nu erau bine demonstrate nu puteau aduce nici o sentință.

Membrii sinedriului au răspuns și i-au zis: „Dacă n'ar fi fost un făcător de rele, nu l-am fi dat noi în mâinile tale“ (Ioan 18, 30). Cuvântul de „*rău făcător*“ însemna o „*crimă mare*“ — dar Pilat nu s'a mulțumit cu acest cuvânt vag, ci le-a zis: „Luați-L voi și judecați-l după legea voastră“. „Nouă nu ne este îngăduit de lege să omorâm pe nimeni“ i-au zis Iudeii“ (Ioan 18, 31). O batjocură amară au simțit Jidovii prin cuvintele ce le-au auzit dela Pilat, ei voiau, ca Pilat să recunoască sentința de moarte a lui Iisus Christos. Văzând Jidovii, că nu pot obține ceia ce au dorit, au început să-i aducă acuzațiuni de un colorit politic, au început să inventeze niște minciuni, prin care-L declarau de „*revoluționar*“, de om *periculos statului roman*, spuneau că El e Messia, adică Rege, care pretinde tronul împărătesc... și el își zice „*Christos Regele*“.

Auzind Pilat cuvintele spuse de Jidovi a intrat din nou în localul de judecată, a chemat pe Iisus și i-a zis: „Ești Tu împăratul Iudeilor“?. Mântuitorul îi răspunde cu un calm și demnitate strălucitoare — prin sfințenia Sa: „Dela tine însuși zici lucrul acesta; sau alții, ți l-au spus despre Mine? (Ioan 18, 34).

Procuratorul roman, Pilat îi răspunde: „Eu nu sînt Iudeu? Neamul Tău și preoții cei mai de seamă Te-au dat în mâna mea: ce ai făcut?“ Mântuitorul Iisus Christos răspunde la prima întrebare: „Impărăția Mea nu este din lumea aceasta“, dacă ar fi împărăția Mea din lumea aceasta, slujitorii Mei s'ar fi luptat ca să nu fiu dat în mâinile Iudeilor, dar acum, Impărăția Mea nu este de aci“ (Ioan 18, 36).

Iisus Christos mărturisește că Impărăția Sa e deasupra împărăției politice, e mai mare ca împărăția pământească și vremelnică — „Impărăția Mea nu este de aci“ (18, 36).

Iisus Christos mărturisește că Impărăția Sa e deasupra împărăției politice, e mai mare ca împărăția pământească și vremelnică — Impărăția Lui nu-i periculoasă pentru imperiul roman. El nu vrea să domnească decât peste sufletele și inimile, pe cari sfințindu-le le conduce în *Impărăția Cerului*, în *Impărăția Sa eternă!*

„Atunci un Împărat tot ești“ i-a zis Pilat. „Eu sînt Împărat“, a răspuns Iisus. Eu pentru aceasta M'am născut și am venit în lume ca să mărturisesc despre adevăr. Oricine este din adevăr ascultă glasul Meu“ (Ioan 18, 37). Pilat îl întrebă brusc „Ce este adevărul?“ (Ioan 18, 38).

Pările contra lui Iisus Christos au fost neîntemeiate, totuși Pilat se temea de membrii sinedriului și a căutat să arate că el n'a găsit nici o vină în Iisus. Pilat a strâns pe preoții cei mai de seamă, pe fruntașii poporului și le-a

zis: Mi-ați adus înainte pe omul acesta ca pe unul care ațâță poporul la răscoală. Și iată că, după ce l-am cercetat cu deamănuntul, înaintea Voastră, nu l-am găsit vinovat de nici unul din lucrurile de cari l'ați părât“ (Luca 23, 13-14).

Pilat a știut că Mântuitorul Iisus Christos e nevinovat, și că El a căzut victimă răutății, urii, minciunii și micimii de suflet a poporului jidovesc, de aceea a crezut că-l poate mântui. La fiecare praznic al Paștelor, Pilat trebuia să le slobozească un întemnițat. Ei au strigat cu toții într'un glas: „La moarte cu omul acesta, și slobozește-ne pe Barabba!“ Barabba fusese aruncat în temniță pentru o răscoală, care avusese loc în cetate, și pentru un omor. Pilat le-a vorbit din nou, cu gând să dea drumul lui Iisus. Dar ei au strigat: „Răstignește-L, răstignăște-L!“ (Luca 23, 17-21).

Pilat ca să-l scape pe Iisus, credea că între *Barabba* și Iisus, poporul jidovesc se va pronunța mai repede pentru Iisus. Dar iubiților creștini, sufletul creștinesc se infioară când vede, că Mântuitorul nostru Iisus Christos, care a făcut numai bine lumii — e pus alături de un omorător.

Pe când sta Pilat pe scaunul de judecată, nevasta sa *Claudia Procula* a trimis să-i spună: „Să n'ai nimic de a face cu neprihănitul acesta; căci azi am suferit mult în vis din pricina lui“ (Matei 27, 19) — dar sufletul soției Sale n'a avut darul să-i înduplece mintea și inima lui Pilat. Poporul a strigat din răsuputeri: „La moarte cu omul acesta, și slobozește-ne pe Barabba!“ (Luca 22, v. 28). Când a văzut Pilat că n'ajunge la nimic, ci că se face mai multă zarvă, a luat apă, și-a spălat mâinile înaintea poporului și a zis: „Eu sunt nevinovat de sângele dreptului acestuia. Voi veți vedea!“ Și tot norodul a strigat: „Sângele Lui să fie asupra noastră și asupra copiilor noștri“ (Matei 27, 24-25). Prin acest act al spălării mâinilor voia Pilat să-și legitimizeze cele făcute și să se dezvinovătească, voia să-și ușureze conștiința sa de judecător. Dar, în fața lui Dumnezeu și a istoriei, Pilat a comis o crimă judecătorească. Pilat a fost judecătorul slab, care a cedat membrilor sinedriului, care după ce a cercetat toate faptele și s'a convins de nevinovăția lui Iisus Christos, după ce și-a exprimat această nevinovăție, îl condamnă la moarte — prin *răstignire* pe Iisus Christos. Noi în *Crezul* nostru zilnic amintim această crimă a lui Pilat, când zicem: „Și s'a răstignit pentru noi în zilele lui Pilat din Pont, și-a pătimit, și s'a îngropat, și-a înviat a treia zi după Scripturi“.

Față de această nedreaptă judecată pe care

i-au pricinuit-o rău făcătorii Lui, noi creștinii suntem datori ca să căutăm să împlinim poruncilele, ce El ni le-a lăsat nouă — să ne conformăm Lor — și în fiecare clipă a vieții noastre să-L luăm de model — numai astfel desbrăcându-ne de viața grea a patimilor omeniești, putem să nizuim spre Îmărăția Lui Eternă, — acolo unde numai sufletele dreptilor întra.

Invățătura Mântuitorului nostru Iisus Christos e cel mai sublim exemplu de înaltă filosofie morală pe care a văzut-o omenirea; oricât omenirea insetată după *Adevăr* caută fericea lumii acesteia — nu o va găsi nici unde, decât în imitarea vieții și a faptelor lui Iisus Christos.

(Stărușit)

Din apucăturile conducătorilor bapțiști.

de: **Dimitrie Bîldariu**
candidat de preot.

Continuăm cu publicarea altor apucături, de cari se folosesc conducătorii bapțiști în propaganda intensă ce o fac, cu scopul de a atrage cât mai mulți slabi credincioși în mreaja lor.

Intr'un număr trecut al organului nostru eparhial, am dat publicității una din multele predici abjecte, rostite de botezătorul Drăgilă, pretins apostol și urmaș al lui Christos pe pământ.

În numărul de față d-l Nicolae Iacobescu, face o *comparație* între starea faptică dinaintea de Christos și cea de azi. Omenirea sec. XX-lea, în ceiace privește viața religioasă-morală, *lasă foarte mult de dorit*. Zăcând în întunerecul păcatelor, întocmai ca în vremurile dinaintea de Christos, când se închina diferitelor zeități păgâne, azi *rătăcește pe alte căi greșite*, căutând pe Dumnezeu la diferitele secte religioase.

În continuare, constată — spre regretul său și al nostru — că sectarii bapțiști, întind mreaja lor și între ostașii „*Oastei Domnului*” câștigându-i pe mulți, căci în sufletele multora găsesc teren prielnic de a infiltra doctrina lor. Câștigând pe mulți, mai eles acolo, unde preotul stă impasibil și nu dă deloc pela întrunirile acestora.

În relatarea de față ne mai arată și locurile din sf. Scriptură referitoare la taina sf. botez, de cari se folosesc bapțiștii, spre a convinge, pe cei ce le cad în mâni, *că nu vor putea dobândi mântuirea veșnică, decât botezându-se a două oră*, precum și *interpretarea adevărată a citatelor din sf. Scriptură* interpretare, ce poate servi celor ușor influențabili drept

armă de apărare contra pescuitorilor în apă tulbure....

...„Omenirea din veacul al XX-lea după Christos, caută băjbăind după Dumnezeu, ca și omenirea din veacurile dinaintea de Christos, când necunoscând pe Dumnezeu, afară de anumiți oameni și proroci, ceilalți toți, se închinău și se rugău la diferiți zei, făcuți de mâni omeniești, din aur, argint, peatră, lemn, etc.

Dacă constatăm cu băgare de seamă, tot la fel se petrece și astăzi în veacul al XX-lea, când de aproape două mii de ani, de când a venit lumina în lume și omenirea tot rătăcește prin întunerecul lumii acesteia, căutând după Dumnezeu, deși se cântă la biserică: „*plin este cerul și pământul de mărirea Lui*”, și cum spune ap. Pavel în faptele Apostolilor c. 17 v. 24—31, că Dumnezeu, care a făcut lumea și tot ce este în ea, *este Domnul cerului și al pământului*, căci în El avem viața, mișcarea și ființa.

Și, fiind așa, *pentruce mai caută oamenii pe Dumnezeu, pe la pocăiții, bapțiști, nazarineni (nazareni), sâmbătari, pentecostali și alte diferite secte religioase*, când știu, că mântuirea pentru toți, cari ascultă și împlinesc cuvântul lui Dumnezeu, a venit din cer în persoana lui — Iisus Christos — care a venit anume, să ne arate cum se poate omenirea împăca cu Dumnezeu, prin El, Care s'a lăsat de bună voie, să fie așa de mult batjocurit și chinuit, ca nimeni altul pe pământ, numai ca să plătească El, păcatele noastre a tuturor și să ne facă fericiți și aici în viața pământească și în viața sufletească.

De ce mai întrebăm, câte oare mai sunt până la ziuă, când soarele a răsărit de mult? De ce mai căutăm după pâne și după apa vie, când ea ne este pusă nainte pe masă? Răspunsul vine dela sine, căci omenirea nu vede soarele, nu cunoaște pânea și apa cea vie, care este pogorită din cer și fiind flămânzi și insetați după această pâne și apă vie, rătăcesc umblând după ele pela secte, după cum am zis mai sus, la bapțiști, nazarineni, sâmbătari, pentecostali.

Ceiace privește pe cei din „*Oastea Domnului*”, acolo unde preoții nu stău în fruntea lor, eu unul, cunoscând apucăturile bapțiștilor, îndrăznesc să anticipez că pe mulți îi vor atrage în mreagă. Pentru a evita aceasta, datori sunt preoții să vegheze.

...Bietul suflet, care caută după Dumnezeu și după mântuirea s'a, se pomenește cândva (dacă se mai pomenește), că în loc de Dumnezeu și mântuire, *a găsit niște conducători fățarnici, niște proroci mincinoși și niște hienă*

flămânde, pe cari nu-i mai poți sătura de bani și mâncare, ca la urmă, ca niște obraznici, să-i calomnieze, că nu le-au dat destul și că nu sunt credincioși.

...Ca oamenii să știe, că lumea se poate mântui și fără a trece la alte secte, după cum am mai scris și în alt număr al „Foi Diecezane”, că **pocăința** nu se începe cu trecerea la altă religie, ci cu încetarea de a mai face răul, pe care l'am făcut până a nu cunoaște cuvântul lui Dumnezeu, pentru că așa este scris în Fapt. ap. c. 17. v. 30: „Dumnezeu nu ține seamă de vremile de neștiință și poruncește acum tuturor oamenilor de pretutindeni să se pocăiască de faptele lor rele și să-și pună încrederea în Iisus Christos — Fiul lui Dumnezeu — care a suferit moarte amară pentru păcatele noastre a tuturor”.

Pentru aceasta datori sunt toți aceia, cari cunosc desnodământul și tainele sf. Scripturi, a le face cunoscut prin predici poporului, care este însetat și flămând după cuvântul lui Dumnezeu și când poporul va fi lămurit, atunci desigur, că nu vor mai trece la alte secte, ba chiar și din cei trecuți, mulți se vor întoarce la biserica mamă și atunci putem zice că ne-am făcut și noi datoria, căutând după oia cea rătăcită și lecuind pe cea bolnavă, și vom putea aștepta cu bucurie venirea Domnului după cum este scris: „*iată eu vin curând și răsplata este cu mine*”. (Apocalipsă c. 22, v. 12).

Eu, încât îmi va sta în putință mă voi uili să arăt rătăcirile sectanților, și de data aceasta voi începe cu **pocăinții bapțiști**, cari țin una, cu **botezul**, arătând, că *dacă nu se botează cineva a doua oră, nu poate fi mântuit*. În acest scop, ei arată în evanghelia după Marcu cap. 16. v. 15-16, unde este scris: „*Mergeți în toată lumea și propovăduiți evanghelia la toată făptura. Cel ce va crede și se va boteza, va fi mântuit; iar cine nu va crede va fi osândit*”. De fapt, așa este scris și apoi ce să mai zică bietul suflet, care are frică de Dumnezeu? Rămâne uimit și să crede că a fost rătăcit până acum, cu toată credința lui, cu biserica la care a crescut, și se hotărăște să facă voia lui Christos, căci așa a poruncit El.

Dar, dacă ar ști el să întrebe pe baptist, oare oamenii la cari a trimis Domnul Christos pe apostoli, fost-au ei botezați în numele lui Iisus Christos ori nu? Apoi nu știu, ce i-ar răspunde baptistul, încotro s'ar suci. *Oamenii la cari trimetea Christos pe apostoli, nu erau nici botezați în numele lui Iisus Christos și nici nu credeau în El. Deci trebuia ca apostolii să-L*

facă cunoscut lumii, căci El, a venit în lume, după cum era scris în cartea lui Moisi.

El, pe care ei îl așteptau a venit în lume, dar lumea nu l'a cunoscut, deși văzură faptele Lui, dela naștere și până la moarte. Văzură minunile pe cari le-a făcut și El și Dumnezeu, ca să cunoască că El, este acela, care era făgăduit pentru mântuirea lumii, și totuși nu crezură, ci îl batjocoriră în modul cel mai barbar, mai rău, ca pe un făcător de rele. Și acum, după ce s'a împlinit misiunea Lui pe pământ și a înviat din morți, spune apostolilor: „mergeți în toată lumea și spuneți lumii tot ce a-ți văzut și auzit dela mine și cine va crede și se va boteza în numele meu va fi mântuit, iar cine nu va crede, va fi osândit, pentru că ce mai așteaptă lumea să fac pentru ei? Pentru că dacă n'ași fi venit și nu le-ași fi vorbit n'ar avea păcat, dar acum n'au nici o desvinovățire pentru păcatul lor (Ioan c. 15. v. 22).

De aceia trebuiau să se boteze, pentru că nu erau botezați în numele lui Christos. Dar tu, creștinule de azi, care ești botezat în numele lui Christos, într'al cui mai vrei să te mai botezi? Ori, vrei să zici, că atunci când te-ai botezat, ai fost mic, și n'ai știut să-ți mărturisești păcatele? Dar, afară de păcatul strămoșesc, ce alt păcat ai făcut în pântecel mamei tale?

Oamenii popoarelor păgâne, cari nu sunt botezați în numele lui Christos, dar cred în El, trebuie botezați, măcar să aibă 100 de ani, *dar noi, cari suntem botezați în numele Lui, într'al cui nume să ne mai botezăm?*

Noi trebuie să împlinim poruncile Lui, căci a zis El, când a plecat din lume: „dacă mă iubiți, și veți păzi poruncile mele și eu mă duc la Tatăl, ca să vă pregătesc un loc, că unde sunt eu să fiți și voi”. (Ioan c. 14 v. 15).

Pentru ca să pot da o lămurire cât se poate de potrivită, am aflat cu cale, a pune *pilda următoare:*

Dacă un creștin oarecare, s'ar duce la un turc, japonez sau chinez, și i-ar zice turcului: „Măi Turcule, Mohamedul tău în care crezi tu, la care te rogi tu, până a fost viu, avea minte ageră, o inimă îndrăzneată și vitează. El însă n'a făcut minuni, n'a făcut nimănuia nici un bine, n'a însănătoșat pe cei bolnavi, n'a dat vedere orbilor, n'a întărit pe cei neputincioși, n'a curățit pe cei leproși, n'a înviat morții, din contră a fost și el un răzbunător și a fost supus plăcerilor lumești. Inima lui îndrăzneată și vitează și capul cu mintea lui ageră, de mult s'au făcut una cu pământul. Inzadar te mai rogi lui, de ce nu crezi în Cristos

fiul lui Dumnezeu? că El este venit din cer și a făcut multe minuni, pe cari nimeni de pe pământ nu le-a putut face. A vindecat orbi din naștere, a vindecat leproși, a vindecat tot felul de boale, a înviat și morți, a cunoscut gândurile oamenilor, a purtat păcatele tale și ale mele. El n'a fost onorat pe pământ, ca Mohamedul tău. El a murit moarte de martir, răstignit pe cruce, mai rău ca unul care ar fi făcut cele mai rele fapte. El care din iubirea pentru noi toți a lăsat ceriul și a venit la batjocuri, El care și când îl pironeau s'a rugat zicând: „*Tată iartă-le lor, căci nu știi ce fac*“. El, care a făcut izvoarele n'a căpătat apă să bea, ci i-au dat oțet amestecat cu fiere. El, care a strigat cu glas de biruință „*s'a sfârșit*“. Da, s'a sfârșit mântuirea Ta și a mea și a tuturor.

Numai să ne încredem în jertfa Lui și să cerem, dela El putere, ca să putem și noi birui păcatele, El ne va auzi și ne va ajuta la toate cererile noastre făcute cu inimă curată, dar Mohamedul tău, de când a murit, ca toți muritorii, nu mai are nici o putere de a-ți face nici bine nici rău“.

Și dacă turcul ar zice la toate acestea, că crede și el în Mântuitorul lumii, va trebui numai decât să fie botezat în numele lui Cristos.

Dar tu, care ești botezat și care la toate ocaziunile îți faci cruce zicând: „*In numele Tatălui, și al Fiului și al Sfântului Duh*“, într'al cui nume vrei să te mai botezi? *In numele lui Drăgăla și Imbrea din Lugoj*, ca să devii oaia lor de tuns și să te jupoai și să se certe între ei, și să se dea unul pe altul în judecată, pentru prada luată, dela tine și dela toți cei ca tine?

Despre felul cum se invinuesc conducătorii bapțiști pentru banii strânși dela săraci, am dovezi în scris tot în revistele lor cum s'au dat unii pe alții în judecată, despre cari cazuri, cred că s'a auzit, deoarece s'a publicat și în alte jurnale.

Inchei realitatea mea cu cuvintele: *șă ne punem nădejdea în Dumnezeu și să împlinim poruncile Lui, pentru că dela El vine mântuirea, nu dela conducătorii bapțiști.*

Jdioara la 5 Iulie 1922.

Nicolae Jacobescu
fost 5 ani bapțist.

Lumânările

De Arhim. Emilian Popescu

Am mai scris și altă dată că, până la războiu, era o lege, așa zisă „legea lumânărilor de ceară“, care făcuse ca, în toate bisericile să nu fie permis, ca să ardă, de cât numai lumânări de ceară curată, și desigur, era foarte bine, căci nici fabricanții nu mai făceau lumânări, din alte materii, pentru că, o păteau cu legea, care-i pedepsea; ba de multe ori fabricantul, până și din cine știe ce orașel de provincie, sau comerciantul din cine știe ce sat, se pomenea cu câte un inspector, dela Culte și când găsea lumânări falsificate, încheia actele trebuitoare prin cari vinovatul era trimis în judecată.

De aceia atunci, prin sfintele noastre biserici, înaintea icoanelor, ardeau numai lumânări de ceară curată și ce plăcut era!

A venit războiul, a stricat multe lucruri bune cari intraseră în obiceiul oamenilor, a distrus multe agonisite prin muncă de mulți... mulți ani, dar ce e mai dureros, a pervertit și dreapta socoteală și înțelegerea unor oameni, până și pentru cele sfinte.

Și iată că, au trecut de atunci 14 ani; și deși pentru unele, recunoaștem, trebuie timp mai mult pentru refacere, sau revenire la normal, dar pentru ca să vedem iară în toate bisericile noastre, arzând numai lumânări de ceară curată, nu vedem, de ce ar mai dăinui scandalosul și nenorocitul aluz, cu fabricarea lumânărilor, din parafină, sacăz, și câte alte materii, ba și din dovleac.

Și să nu ni se ia în nume de rău, dacă spunem adevărul, că toată vina trebuie s'o poarte și stă greu, numai asupra Preoților, căci, ei, tac și înghit la fum, iar pictura și odoarele bisericilor, cari astăzi costă atât de mult, se prăpădesc.

Apoi bine, fraților Preoți, ați uitat? „*Taci!... la tine se va întoarce!*“ (Facere 4, 7) și că acestea Domnul Dumnezeu a zis lui Cain, când n'a primit jertfa lui, care o adusese din rodurile pământului, pentru că nu alesese, ca fratele lui mai mic Avel, din ceeace era mai bun, ci, din ceeace avea mai prost.

Mai cercetați sfânta scriptură și veți găsi: *Și tu poruncește ca să aducă untdelemn de masline, curat, fără drojdi, ales, ca să ardă lumină totdeauna, de asemenea și lumânări curate pentru sfeșnice, care să rămâie lege veșnică și pentru urmași* (Eșire 27, 20, 21) Levitic 24, 2-4) și atunci gândiți-vă și judecați, în duhul adevărului, nu vedeți, cât de greu vă osândiți?...!...

Și pentrucă așa este și cum știți că „*blestemat este tot cel ce face lucrul Domnului, cu defăimare*“, ce mare greutate este și poate fi, ca să opriți, odată pentru totdeauna, de a se mai aduce, în bisericile Cucerniciilor voastre, lumânări din blestemata jertfă a lui Cain?

Unele Chiriarhii, cum sunt cea dela Argeș, Râmnicul Vâlcea și acum și a Bucureștilor, cu mari sacrificii, au înființat fabrici de lumânări, se fac numai din ceară, absolut, curată și totuși e destul de regretabil, că mulți Proți, ba foarte mulți, nu numai că îngăduesc și primesc lumânări de parafină și sacâz, dar ce este și mai grav, e că, la pangarul bisericii, ei înșiși, țin fără nici o sfială și vând lumânări de acestea.

Astăzi când marea majoritate a Preoțimei noastre, are la bază studii academice, refuzăm ca să lăsăm condeiful să scrie așa, cum s'ar cuveni și pentru ultima oară tot nădăjduim, ca de astă dată, glasul nostru va fi ascultat și dorințele de bine și hotărârile luate, în acest senz, de P. S. Chiriarihi, nu vor mai fi sabotate, chiar de acei cari, ei înșiși ar trebui, pe lângă tot concursul și propaganda trebuitoare, să și mulțumească, căci îi scoate din jugul păcatului lui Cain și apoi le păstrează sănătatea plămânilor și organelor respiratorii, cum și buna stare a picturii și odoarelor bisericii.

„Glasul Monahilor“.

Fapta bună a unui notar.

Ajutorarea semenului în năcaz și strâmtorare nu e altceva, decât traducerea în faptă a poruncei divine: a iubirii față de aproapele. Ea e nota caracteristică a creștinului adevărat, în sufletul căruia s'au cultivat intens sentimentele morale.

Bunătatea inimei împreună cu o bună educație, totdeauna face minuni. Câtă vreme vor mai fi încă „inimi“ și se va mai face o asemenea educație — nu vor lipsi oamenii de bine, binefăcătorii. Poporul nostru — fiind dela fire milos — a dat totdeauna multe exemple de adevărați binefăcători ai celor năpăstuiți.

Nu e însă tot una a face bine semenului, când te afli în zile bune, când nu duci lipsă de nimic și în a face bine în zile rele, când însuși o duci greu. Binefacerea făcută în zile rele e caracteristica firilor nobile, alese, a oamenilor „buni“. De aici și proverbul:

„Soarele răsare roșu și tot roșu el apune.
Omul bun și'n zile rele, e tot bun ca'n zile bune¹⁾“.

1) Maxime și proverbe din limba sanscrită traduse de Gheorghe Coșbuc.

A vorbi însă astăzi, despre fapta bună a unui funcționar mic, când toată lumea știe, că la noi, funcționăria mică e martirizată prin neprimirea salariilor, a vorbi astăzi despre așa ceva — vor zice unii — e prea anacronic. Astăzi, .. faptă bună? Astăzi, când toți caută „ale sale“, când domnește cel mai cras egoism, când mila și iubirea de aproapele e o floare rară în grădina vieții omenirii, astăzi, când ziarele nu mai conțin cu înșirarea faptelor rele: a uciderilor, sinuciderilor, a furturilor și jafurilor cu întregul lor cortegiu, a incorectitudinilor de tot felul, astăzi, a fi altruist, e un lucru ce iese din cadrul obicinuitului și intră în cel al fenomenalului.

Și totuși obvin cazuri, din care voi relata unul.

În noaptea din Dumineca Floriilor a acestui an, din cauze necunoscute, s'a aprins casa văcarului din comuna noastră. Fiind acoperită cu paie, flăcările în scurt timp au mistuit întregul acoperiș. Cu ajutorul sătenilor focul a fost stins, salvându-se zidurile și podul. Începe apoi și o ploaie domoală care ține toată ziua de Luni.

Notarul își propune să refacă casa omului sărac, încă în aceea zi, spre a-l feri de o pagubă și mai mare, prin înmouiarea podului și a pereților de ploaia care nu mai înceta. Face apel la oamenii mai în stare din comună, cari au „gaiuri“ cu lemne, să cinstească fiecare câte un lemn, două. În scurt timp lemnele sunt strânse. Mobilizează apoi pe toți maistorii de cioplit și brădari, în câteva oare cioplesc toate lemnele. Se ridică și pun la loc grinzile și cornii. Notarul prin ploae supraveghează lucrările. Dă fuga apoi la telefon și întreabă pe proprietarii depozitelor de scânduri și țigle din comuna vecină, dacă pot da pe credit, lații și țigla necesară pentru acoperit. Unul singur se oferă să dea — firește pe lângă garanța notarului — materialul cerut. Îndată pornesc trăsurile și aduc materialul de acoperit. Până seara casa e deja acoperită, ba și fundonile îngrădite cu nuele, iar mâne-zi, Marți, lipite (bușite).

Și așa Ghițu Bistrieanu își are iar casa la loc, încă mai bună de cum fusese, și nu mai e nevoit să stea cu nevasta și cu cele două fetițe ale sale prin șoproanele altora.

Serbătorile mari ale sfintelor Paști, cari se întrezăreau pentru el atât de triste, i s'au prefăcut în vesele și mulțumite, iar astăzi se simte atât de îndatorat față de binefăcători. Un lucru e cert și pentru el, că adecă, dacă nu se zoria lucrul la timp, mai târziu nu s'ar mai fi făcut așa cum s'a făcut atunci.

În sfârșit iată deci și o faptă bună. Ca orice faptă bună, ea se laudă dela sine și prin sine însăși. Scopul rândurilor de față nu este o laudă adusă omului, ci ideea puse în practică, a faptei morale săvârșită cu gând bun. Mi-am împlinit numai rolul de cronicar, care are părerea că sunt totuși unele lucruri în viață, peste care nu este permis a trece așa de repede la ordinea zilei, nici a așterne așa de ușor vălul tăcerii și al uitării, ci trebuie fixate și aduse la cunoștința tuturor.

La restaurarea casei din chestie, e drept, au merit și toți aceia, cari au dăruit materialul trebuincios, cât și toți aceia cari au pus munca fizică și pricepera lor în ajungerea scopului propus. Meritul principal, partea leului însă, revine totuși notarului Ioan Coma, care a fost dătătorul ideii, animatorul și supraveghetorul întregii lucrări până la terminarea ei, câștigându-și prin aceasta, ca creștin, o frumoasă floare în cununa neveștejită a faptelor bune, cari duc direct la cer, iar ca cetățean a săvârșit o faptă laudabilă, care-i asigură un veritabil și incontestabil merit civic.

Pr. T. R. Perianu.

ȘTIRI

Locale.

Sâmbătă 9 I. c. în biserica noastră catedrală, s'a oficiat în prezența Prea Sfințitului nostru Episcop *Iosif*, parastasul pentru odihna sufletului răposatului Rege Ferdinand I, de către P. On. ppresb. Andrei Ghidiu, preoții: Teodor Șandru, Petru Bancea și protodiaconul prof. Ioan David.

De față au fost reprezentanții armatei și a tuturor autorităților civile.

Responsoriile la ectenii le-a dat „*Corul Catedral*“ de sub conducerea Dlui prof. Constantin Vladu, ridicând solemnitatea în care s'a desfășurat oficierea acestui pios serviciu creștinesc.

Pentru locul sfințit „Piatra Scrisă“ de lângă Armeniș a dăruit doamna văduvă Otilia Trailoviciu din Viena suma de 200 lei întru amintirea reposatalui ei soț, a locot. col. de pie memorie Grigorie Trailoviciu. Dumnezeu să-i răsplătească fapta cu bine.

Folosirea lumânărilor de ceară în biserici. Atragem atențiunea preoțimei noastre asupra articolului intitulat: „Lumânările“, mulți fiind cei cari nu s'au conformat nici azi dispozițiilor luate cu privire la folosirea lumânărilor în biserici.

† **Iosif Hazi Barbu.** În 1 Iulie a. c. s'a stins din viață, — fratele Prea Onor. protopresb. Dr. Petru Barbu rectorul Academiei noastre — Iosif Hazi Barbu, președintele Camerei de Comerț din Lugoj. Transmitem păr. rector Dr. Petru Barbu și familiei, condolențele noastre.

Un dicționar româno-ebraic. Filologul și ebraistul M. P. Mendel din Piatra Neamț a adus la îndeplinire un vechiu desiderat al orientaliștilor și teologilor români, lăsând să apară un dicționar al limbii române cu talmăcire ebraică, care dicționar este recomandat de cunoscutul scriitor Gala Galaction în prefața scrisă către autor în forma unei scrisori.

Români îmbrățișați meseriile.

Apel către directorii școlilor secundare și factorii intelectuali dela sate.

Orașul Timișoara a înființat Cămine, înrolând tinerii vlăstari a-i satelor noastre la industrie și comerț, în vederea adevăratei naționalizări a industriei și comerțului nostru. În satele noastre există un mare contingent de băieți, cari sunt avizați din cauza sărăciei de a merge în servicii ca simplii servitori și ca servitori și oameni săraci vor rămânea toată viața. De ei profită numai capitaliștii pe când băieții dați la cămine, la comerț și industrie, după o ucenicie de 3—4 ani ieșind calfe, fiind bine plătiți, după 5—6 ani de praxă, însușindu-și o dexteritate complectă în cariera lor, pot să se etabileze și să exercite meseria de negustori și meseriaș. Cei mai deștepti și inteligenți devin oameni cu vază socială și cu bunăstare materială.

Ne aflăm în toiul unei crize economice financiare. Roadele nefaste ale acestei crize le simt îndeosebi țăranii dela sate, a căror produse se vând pe nimica neputând acoperi nici cele mai mici indatoriri ce le au față de familiile lor.

Față de această situație, pe meseriașii din orașe nu-i apasă criza în aceeași măsură. Produsele industriale scad, dar nu în măsura scăderii produselor agricole și par'că sărăcia nu se observă la oraș, ca în sate.

Speranța într'o refacere economică nu o putem perde. Se va termina și această criză și va urma refacerea, care va necesita inventarizări pe toate liniile.

Aspirațiunile noastre pe terenul industrial și comercial au început a-și crea calea adevărată, apropiindu-se mereu de scopul dorit, ca și elementul românesc să ia parte activă la industrie și comerț și-a avut efectul dorit. Copiii de țăranii trebuie odată să înțeleagă, că fericirea lor nu este a se căuta numai de a rămânea la coarnele plugului, adevăratul izvor de bogăție fiind industria și comerțul.

Căminele din Timișoara, pot primi un număr de 100 elevi, a căror întreținere e gratuită.

În căminele de ucenici însă, se primesc elevi: a-i căror părinți se îngrijesc de vestimentele lor de corp pe întreaga durată a uceniei.

Doritorii cari vor fi primiți în aceste cămine vor prezenta în cel mai scurt timp Direcțiunii Căminului de ucenici E. Ungureanu, Timișoara, Cetate, Piața Tepeș Vodă 2, o cerere la care va anexa:

1. Certificatul școlar, dovedind că au absolvat cel puțin 4 clase primare (cei cu clase secundare vor fi preferați).

2. Extras de naștere dovedind că au împlinit 14 ani.

3. Certificatul medical din care să se constate că este sănătos și bine dezvoltat.

4. O declarație făcută de părinți înaintea autorității locale, că se îngrijesc timp de 3 ani de îmbrăcăminte a fiului lor.

Măștrii din oraș și județ însă ne cer zilnic băieți dându-le acasă la dâșii întreținere și îmbrăcăminte. Iată o ocaziune binevenită de a plasa peste 300 de băieți lipsiți de mijloace, a-i căror părinți nu sunt în stare nici de a-i prevedea cu îmbrăcăminte necesară. Plasarea acestor elevi se face de către Direcțiunea Căminelor de ucenici, care leagă contractele cu patronii respectivi și îngrijesc de dâșii, de a fi tratați bine și de a-și însuși meseria care și-a ales-o. Elevii aceștia vor sta în legătură de corespondență permanent cu Căminele, iar tot la 2 luni elevii vor fi inspectați de către directorii Căminelor de ucenici la domiciliul patronului spre a se convinge că patronii nu folosesc cumva elevii și la alte lucruri, interesându-se mai aproape de referințele de traiu și de îmbrăcăminte lor.

Doritorii de a fi plasați în acest fel la patroni, sor prezenta cerere Direcțiunii Căminului de ucenici „E. Ungureanu” Timișoara, Cetate Piața Tepeș Vodă 2, extrasul de naționalitate certificatul că au împlinit vârsta de 14 ani, și certificat școlar adeverind că au absolvat cel puțin 4 clase primare, și certificatul medical.

Rugăm factorii intelectuali dela sate a ne trimite cât mai mulți băieți isteți, sănătoși și bine dezvoltați, pregătindu-i sufletește de a iubi meseria, la care vor fi plasați și să nu-și părăsească măștrii fără voe.

Timișoara, la 30 Iunie 1932.

Inspector:

Stefan Vulpe

Corpul Portăreilor Tribunalul Caransebeș.

Nr. 227 Port. 1931.

Publicațiune de licitație.

Subsemnatul Portărel de pe lângă Tribunalul Caransebeș în baza art. 102 din legea LX din 1881 și în baza art. 19 din legea 1908, prin aceasta public, că în urma decisului Judecătoriei urbane II din Timișoara de sub Nr. 11127/1930, efectuându-se execuțiunea la 2 Aprilie 1931 în favorul următorilor Iosif și Petru Jäger reprez. prin avocatul Dr. Gheorghe Baican domiciliat în Caransebeș pentru suma de 11.980 Lei — bani capital și acces. mobilele sechestrate și supraschestrate cari s'au prețuit în 30.000 Lei — bani și anume: Un strung mare și unu mic marca N. Plavert se vor vinde prin licitație publică. Deci în urma decisului Judecătoriei mixte din Caransebeș de sub Nr. 1985/1931 G. pentru incasarea creanței de 11.980 Lei — bani capital cu 15% interese din 28 Octomvrie 1930 și spesele de 2812 Lei — bani staverite până în prezent, se fixează termenul de licitație **pe ziua de 21 Iulie 1932 la orele 10 a. m. în comuna Caransebeș la locuința**

urmăritilor și toți aceia cari au voie a cumpăra sunt invitați cu acea observare, că mobilele menționate mai sus, în baza art. 107, 108 din legea LX din 1881 se vor vinde celor cari vor oferi mai mult pe lângă solvirea în bani gata și în caz necesar și sub prețul de strigare.

Intrucât mobilele supuse licitației s'au mai sequestrat și înainte și după această fixare de licitație și din partea altor creditori și aceștia au drepturi câștigate de acoperire asupra licitației, în baza art. 120 a legii LX din 1881, deci se va efectua și în favorul acestora.

Caransebeș la 5 Iulie 1932.

p. Șef portărel **Vasile Boros**

Proprietatea Consiliului eparhiei ort. rom. a Caransebeșului.

VILA DOBOȘAN

DIN BĂILE ERCULANE

Otel cu bun renume aproape de centru. — Apaduct, lumină electrică, serviciu prompt, prețuri moderate. Regiune romantică de o frumusețe rară. — Vila stă oaspeților la dispoziție începând cu 1 Maiu până la sfârșitul lui Octomvrie. — Informațiuni dă:

Administrația „Vilei Doboșan”
din Băile-Erculane.

Obiecte bisericesti

dela cele mai renumite fabrici, se află de vânzare la Librăria Diecezană.

Aviz!

Primesc spre executare în culori de ulei tot felul de lucrări de artă bisericască ș. a. ripize, prâsnicare, steaguri, mormântul Domnului și tot felul de obiecte bisericesti

Prof. Cornel G. Otonoga
pictor

Caransebeș, Str. Ghețariei 4.